

8.25 inkl. moms

Danmark D.kr 10:50 inkl. moms Finland Fm 7:75 Norge N.kr 11:00 inkl. moms

MCNytt

NR 12 1979 DECEMBER ÅRGÅNG 21

125^{CC}
TILL
HEBRIDERNA

Test:
YAMAHA
750
Special

NY SERIE:

VI PROVAR SPEEDWAY

Visst kan man köra långtur med 125-kubikare

Clas Ekman och Johan Johansson från Kungsbacka packade var sin 125 cc Honda twin och gav sig ut på seglats mot Skottland. En frisk satsning av två 17-åriga mc-entusiaster. Deras berättelse visar emellertid att de klarade detta äventyr med glans. Deras story ger varje 125 cc-ägare ett tips om att man med lite fantasi, en del kurage och målinriktning mycket väl kan göra som Clas och Johan gjorde – att packa en 125-kubikare för långfärd. Här har de båda Honda-grabbarna ordet:

● Vi startade fredagen den 8 juni tidigt på morgonen i hällande ösregn från Kungsbacka. När vi kom fram till Tor Line-terminalen så fick vi ställa oss längst fram i kön. Efter en stunds väntan fick vi biljetterna och körde in till en annan parkeringsplats där vi fick vänta på att tullarna skulle öppna, långt om länge fick dom satt fart och släppte igenom oss. Inte särskilt noggranna tyckte vi, eftersom man inte ens behövde ta av sig hjälmen vid passkontrollen. Därefter fick vi ställa oss i ombordkörningskön. Vi vinkades ombord först, körde på i fören, parkerade i aktern där vi fick rep att surra med av den danska besättningen. Båten var dansk (därav besättningens nationalitet), och hette Winston Churchill samt var inhyrd av Tor Line under högsäsongen. Vi letade reda på vår hytt. Den låg i aktern, ca 2 meter ovanför babord propelleraxel, med den påföljd att det rasslade, skakade, gungade, studsade och slammade. Den enda fördelen var att vi två var ensamma om denna fyrbädds-hytt...

Efter 25 timmars resa nalkades vi New-castle-upon-Tyne. Då var klockan halv tolv. Vi satte genast kurs mot Kelso dit vi kom vid 2-tiden. Senare på kvällen var det dags för middag på hotellet. Det fanns endast à la carte, så det var bara att hålla tillgodo. Middagen gick på £7 (sju pund!) var, men det var ju fem rätter. Sedan var det läggdags och vi packade ner oss under lager av filter och annat elände. Då... BING BÅNG DÅNG DING!!! Detta oljud kom från stadens rådhus klocktorn, vilket var placerat ca. 30 m från vårt sovrumsfönster. Klockspelet (läs: oljudet) upprepades gång på gång i kvarten plus tim-angivelse. Tio minuter senare hördes ett annat underligt klappande ljud. Vid närmare undersökning visade det sig vara en skotte som tog en promenad tillsammans med sin häst, runt torget.

Svårt att få soppa

Söndag. Det verkade helt omöjligt att få tag i bensin. Varför? Jo, den här speciella söndagen hade man en bättävling på floden Tweed. Hela stadens befolkning var där för att titta, inklusive polisen, militären och bensinstationsföreståndarna. Sedelmätare var okänt. Vi frågade polisen som sa att den största chansen att få fatt på bensin var i Edinburgh. Dit var det sex mil. Efter en kort tvekan beslöt vi att chanssa och stod på norrut. Men tur som vi har fann vi en öppen station i byn Gordon.

Sen fortsatte vi raka vägen till Edinburgh genom ett vackert och mycket kuperat landskap med breda fina vägar. När vi trasslade oss igenom Edinburgh så körde vi ikapp tre svenska hojar vid ett stoppljus. Och på bohusländska frågade en av dem: "Ska ni också över broa"? Den bron heter Forth Road Bridge och är en av världens största hängbroar och har sex körfiler. Vi körde ungefär halvvägs på motorvägen (nr M 90) mot Perth innan vi tog av till St. Andrews.

Slott från 1300-talet

St. Andrews är en stor turistort med mycket fin och välkänd golfbana och med sevärda ruiner. Vi besökte bland annat the Castle som låg på ett klippsprång. Slottet uppfördes under 1300-talet. Själva byggnaderna var halvt raserade men det fanns långa underjordiska gångar, som man fick gå i, bevarade.

Via små vägar fortsatte vi mot Dundee, där vi fick betala en tullavgift på 5 pence för att komma över Tay Ray Bridge med våra motorcyklar. Från Dundee gick färden vidare mot Perth och vårt hotell Huntingtower, som efter diverse luddiga vägbeskrivningar nåddes. Efter middagen tog vi en promenad i parken som bland mycket annat också in-

nehöll en golfbana och en bäck. I utkanten av parken såg vi ett två meter högt stängsel med taggtråd. Något underligt måste ju detta vara, och det var det. Innanför låg en liten fabrik omringad av RADIOAKTIV-skyltar. Då tyckte vi att det låg en hund begravnen – och det gjorde det. Bredvid det intilliggande hönshuset var en liten glänta – en hundkyrkogård med fem hundar begravda!!

Måndag. Dagens etapp skulle bli den längsta för oss. Kursen lades norr ut mot Breamer i the High Lands. Vid Glas Maol passerade vi den första riktige "steep hill" som hette "Devil's Elbow" (djävulens arm-båge). Passet höll 27% lutning. Johan trodde att hans twin skulle rasa när farten bara minskade och nedväxlingar inte gjorde någon nytta. Den sista biten kröp vi fram i 20–30 km/h. Detta visade sig vara rena nedförsbacken jämfört med vad vi senare skulle köra upp för. Men snart kom vi på knepet vid "steep hills": ge järnet, växla och varva som he...te.

När vi kommit igenom Breamer körde vi till Balmoral Castle. Vi kom, vi såg, vi fikade. "The Queen herself" hade inte flyttat in än för sommaren, men det var ju en hygglig sommarstuga med fina jaktmarker omkring. 172 rum hade det visst.

Branta vägar

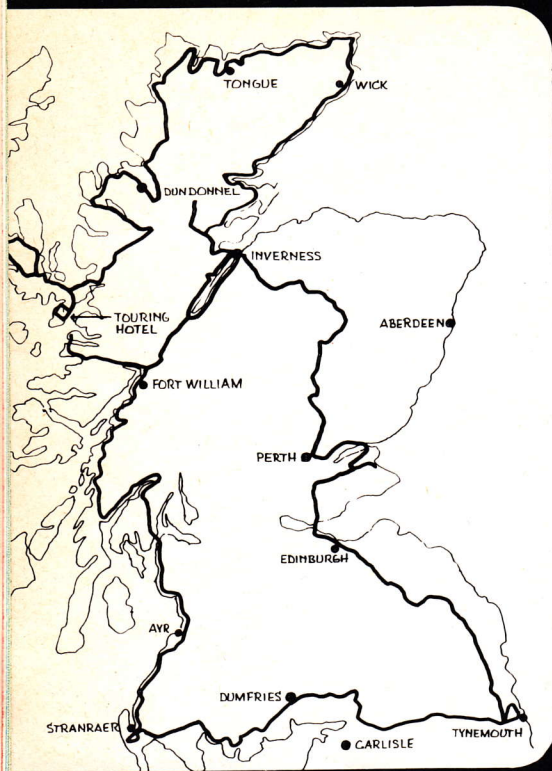
Därifrån tog vi general Wades Military Road, en smal väg som gick vid randen av djupa stup och utan vägräcken. Vägen var så smal att en mc knappt kunde möta en bil. Denna typ av väg kallas "single track road" och är mycket vanlig i högländerna. De talrika färdhjordarna är inte inhägnade så man får varje ögonblick vara beredd att något eller några får ligger på vägen och vilar eller en skock använder den som promenadstig. Men det tog inte lång stund innan vi kom in på en större väg som bar till Inverness. I den ber-

DUNVEGAN CASTLE ligger på Skye's nordvästra sida. Slottet påbörjades i mitten av 1200-talet av klanen Macleod. Sedan dess har om- och tillbyggnader skett. Hela tiden har klanen Macleod regerat här, det är den äldsta klanen i Skottland.

"The Last House in Scotland" vid John O'Groats – norr härom finns ingen bebyggelse.

Färja från Armdale på Skye till Mallaig på fastlandet. Varade i tjugofem minuter. Andra bilen i höger till tillhörde US Navy, i den åkte en hög officer med privatchaffis.

Mycket lurigt. Undrade först varför denna skylt mitt på en raksträcka. Där borta där mittlinjen går isär är det ett gupp på ca hundra meter långt och ca 30° brant. Var så ca 5 km, tur man såg skylten.

forts fr föreg sid

giga ödemarken fanns en hel del branta bergspass, det värsta hade en lutning på 35%. Men förutseende som skottarna är så hade de satt ut lite skyltar vilka bland annat meddelade att man borde lägga in låg växel när det gick nerför och så skulle man prova sina bromsar!

Långt om länge hamnade vi i Inverness, eller rättare sagt i depån för the Lombard Rally. The Lombard Rally är en av Skottlands största internationella biltävlingar som går rätt igenom den skotska vildmarken. Ytterligare några mil och vi var framme vid hotellet i Inchbae Lodge. Efter en stunds snokande upptäckte vi att rummet saknade: dusch, TV, radio, väckarklocka, snabbtelefon, barometer, tidningar och frimärken.

Tisdag. Efter en stadig skotsk frukost körde vi i tio minuter och tog sedan rast för att titta på Fall of Rogi, ett berömt vattenfall med hängbro över. Sedan bar det av norrut via kustvägen mot Wick och John o'Groats. Vägen var oerhört kurvig på sina ställen och gick efter en mycket brant kust. Vid Navidale fanns en vägspärr som nu var öppen men stängdes när det fanns snö på vägen, eller som det stod på en skylt: "Road CLOSED by snow!" Förståeligt eftersom diket var 200 m ned i Atlanten (Nordsjön). Strax innan Wick var vägen så brant och krokig att man gjort en avfartsramp för långträdare som inte klarade hårnålskurvan.

Slut på sommarvädret

När vi lite senare kom upp igenom molnen var det "finito musilino" med sommarvädret, temperaturen sjönk hastigt från 28 till 15 grader och det började plötsligt ösregna så hårt att man knappt kunde se backspeglarna. När vi senare, genom dimman, såg John O'Groats stannade vi och fotograferade oss vid "The Last House in Scotland". Då... märkte vi att klockan var 16.00 och vi skulle till Ben Loyal Hotel i Tongue, Sutherland. Det var 20 mil dit och vi skulle checka in på vårt rum senast kl. 18.00. Det gick ju inte snabbare för att 19,5 mil var "single track road".

Kl. 18.35 störtade vi in på hotellet precis när ägaren höll på att hyra ut vårt rum som var det sista lediga på hotellet. Han berättade att vi var de första svenskarna på hans hotell. Vi fick låna hans garage att ställa hojarna i över natten. Tur var det, för det ösregnade hela natten.

Onsdag. Dimman var borta och vädret strålände. Men hade vi inte kört fel förut så skulle vi naturligtvis göra det nu. Det fanns två vägar, en till höger och en till vänster. Vi tog den till höger. Det blev en krokig, bergig omväg på tre och en halv mil.

Mitt ute i den mest obebodda ödemarken dök det upp en flock vägarbetare, som blockerade vägen. Där blev vi stående i trekvart. En timme senare var vi framme vid färjan, som gick mellan Kylestrome och Kylesku. Det var en sträcka på fyrahundra meter. Resten av vägen ner till Ullapool var ganska enformig. Vi körde runt Loch Broom och upp till vårt hotell i Auchtascait där vi till middag bland annat åt friterade kräftstjärtar.

Blöt färjetur

Torsdag. I samband med frukosten fick vi våra "packed lunches" vilka innehöll: fyra sandwiches med lammkött (så klart), en russinkaka, en apelsin, ett äpple och två kexor med ost. Detta var för en person. Allt gick åt för det ösregnade hela dagen. Trots detta fina väder för "touring in rain" satte vi kurs mot Island of Skye, den största ön i ögruppen; Inre Hebriderna. Efter ca tio mil stan-

nade vi för att beskåda National Trusts Inverewe Gardens. Det var en hundra år gammal trädgård med träd, buskar, blommor och ett stort antal palmer. Därefter vidare genom Benn Eighe National Reserve mot färjeläget, Kyle of Lochalsh. Ett litet tips till mc-åkande passagerare till Skye: stå inte längst fram ty det slår över er och ni blir genomblöta. Som tur var hade vi våra Belstaffställ på oss.

I god tid före middagen antrade (förlåt sjöspråket) vi hotellet. Vi blev minst sagt förvånade när vi som varmrätt fick: strimlat kött med riven kokos, skivad banan och chutney och till detta ett franskt rött vin.

Fredag. Bestämde oss för att stanna kvar på detta lilla trevliga hotell, som hette Toravag Hotel, Sleat, Skye, och ha en lugn dag, med bara en tur runt ön. Lagom hungriga kom vi till den allmänt kända grillbaren: Struans Grill där vi gick in och åt lunch. Vi serverades en skotsk rätt som liknade lappskojs och propmmätta fortsatte vi norrut mot Dunveagen Castle. Slottet har, allt sedan det grundades år 1270 regerats av klanen McLeod, som för övrigt är den äldsta klanen i Skottland. Från slottskajen for vi med en skotsk fiskare för att titta på sälar som bebodde öarna utanför.

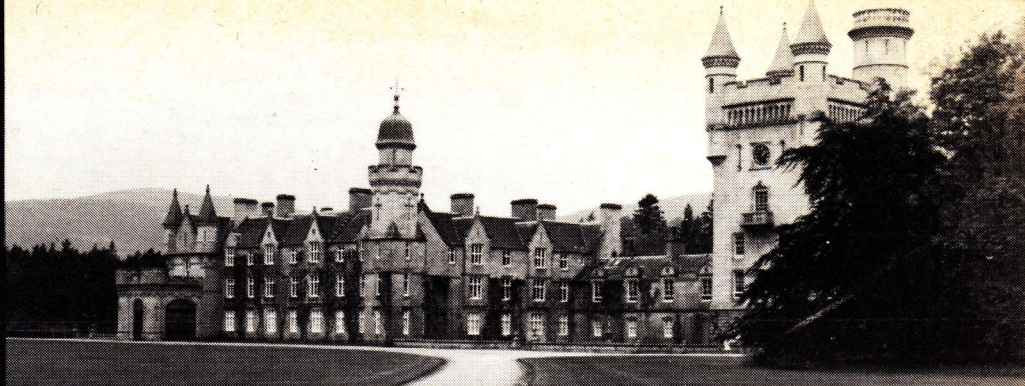
Lördag. Vi hade dagen innan beställt en "early morning breakfast", vilket betydde att vi var tvungna att gå upp fem minuter tidigare än vanligt.

Vi hastade iväg för att hinna med färjan i Mallaig. Men så upptäckte Clas att det var väl lite ström i hans batteri. Vi stannade trots tidsbristen vid en mack och försökte köpa lite destillerat vatten, men det förde dom inte. Clas fick lov att snacka in sig med maskinpersonalen på färjan och dom hade.

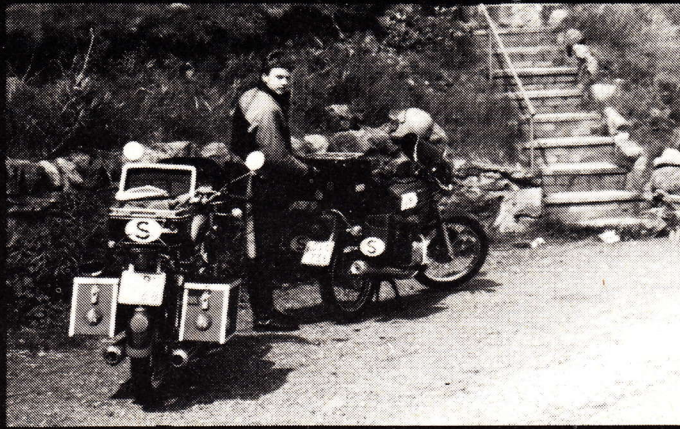
Fyra skåningar på Suzuki

Vägen mellan Mallaig och Glenfinnan är en rolig krokig "single track road" som blir bredare fram mot Fort William. Körde igenom Fort William på väg mot Spean Bridge där hotellet låg. Vi var där redan på förmiddagen och hade därför tid på oss att köra runt Loch Ness. Sagt och gjort, vi körde upp på östra sidan vilken är den smalaste

Balmoral Castle. Drottningens sommarstuga mitt i högländerna. Mycket fin omgivning. Tyvärr var hon inte hemma. Byggt 1855. Drottningens älskingslott.

Sådana skyltar var det gott om. I högländerna där denna bild är tagen var det på sina ställen som att köra uppför en väg(g).

◀ Rast och vila vid ingången till en Nationalpark en bit norr om Edingburgh. Där fanns många ovanliga djur.

men vackraste vägen. Där ser man mest och bäst av sjön: kan dock vara svårt urskilja sjöodjuret Nessie. Genom Inverness och ned på västra sidan. Halvvägs ned vid det berömda slottet Urquhart Castle – som ligger i närheten av Drumnadrochit – träffade vi en kanadensare med en CBX. Hur hade han kommit dit?

Jo, han hade flugit – både sig och maskinen – från Kanada till London varifrån han sedan körde till the TT-Race's på Isle of Man. Han ämnade köra runt i Skottland och Europa till i oktober. Medan vi pratade kom fyra skåningar på en Suzuki GS 1000 och en Honda 750/4, de var också på rundtur i Skottland.

Söndag. Vi gick upp ganska sent för vi hade inte så långt att köra. Vi körde på väg A82 längs kusten och en bit söder om Oban fanns en vattendamm mellan två höga berg. Vi gick över dammen på en bro och en bra bit upp på berget. Där inmundigade vi våra "packed lunches" medan vi hade en underbar utsikt. Vi stannade nästan en timme och folk som körde förbi höll på att tappa hakan när dom såg oss på bergskanten.

Vi fortsatte kustvägen till Ford och sedan den fina vägen runt Loch Fyne till hotell Creggans Inn i Strachur. Men tack vare Tor

Lines "värlitade" beskrivning körde vi en bra bit för långt. Så det var bara att köra tillbaks för att upptäcka att vi kört förbi hotellet en halvtimme tidigare.

Måndag. Redan på morgonen var det 25 grader Celsius och Loch Fyne låg spegelblank utanför hotellfönstret. Vi gav oss iväg söderut på halvön Argyll, genom nationalparken Argyll Forest mot Dunoon där bland annat U.S. Navy hade en flottbas. Vi åkte inte med dom utan tog en bilfärra från Hunter's Quay till Greenock. Därifrån la vi iväg söderut på kustvägen mot Ayr. Ju längre söderut vi kom desto tråkigare och monotona blev körningen. Strax söder om Ayr svängde vi av huvudvägen och körde ned till den lilla hamnstaden Maidens. Efter lunch men före Stranrear stannade vi för att se på en skrotfirma. Men det var inte vilken skrotfirma som helst. Nä, man höll nämligen på med hangarfartyget H.M.S. Victorius.

Excellent hotell

Väl framme i Portpatrik letade vi upp vårt hotell, Knockinaam Lodge. Utan tvekan det lyxigaste på vår skottlandsresa. Där fanns möjlighet att skjuta lerduvor eller rådjur, hyra racerbåt, åka vattenskidor, spela golf, krocket eller tennis samt att tillbringa afto-

nen på hotellets beach. Dessutom fick vi ett eget garage för motorcyklarna. Hotellet var fullbelagt och det enda rum som var kvar var ovanför köket, vilket var lika med en massa oväsen. Vi fick en excellent middag men hotellräkningen löd på £50 (500 kr) och hade vi inte haft våra hotellcheckar (som var inkluderade i resepriset) hade ni aldrig kunnat läsa detta eftersom vi då suttit på fattighuset i Skottland eller fått diska oss kvitta. Dessa hotellcheckar minskade vår räkning till £18.

Tisdag. Det var alldeles för varmt, vägen var tråkig och det var det sista dygnet i Skottland. Vid 12-tiden tog vi av vägen och körde ned till havet. Vi satte oss på havsbotten som för tillfället var torr (ebb) och tog fram vår lunch. Mätta och belåtna kom vi sedan till Dalbeattie där vi upptäckte en Honda-verkstad. Johan kom då på att han behövde en ny hastighetsmätarwire. Dom letade igenom hela sortimentet och provade men ingen passade. Så dom tog en för lång wire, drog ut den inre, kapade, bankade till den i ändan, stoppade tillbaks den och den passade perfekt. Pris 75 p. (7.50 kr). Därefter körde vi till Langholm via Dumfris.

Efter middagen gick vi ut en sväng, fem minuter, sen blev vi överfallna av 8 stycken tjejer. De snattrade som apor, sa att Langholm var en "dump" (håla), och eftersom vi stod för nära Eskadale River blev vi överköljda av flodvatten som de hällde över oss.

Onsdag. Dagens etapp var den kortaste – och farligaste för varje långtradarchaufför trodde visst han hade en Ferrari 512 B+B. Det blev betydligt lugnare när vi svängde av för att titta på den Romerska muren. Den byggdes av romarna som behärskade England, för att skydda sig mot skottarnas ständiga attacker. Fortsatte längs muren ända in till Newcastle. Där vi kom rakt på en kilometerlång nedförbacke i centrum, den var kantad av mc-affärer. Trasslade oss igenom hela stan för att slutligen komma fram till Tynemouth i god tid för att vänta på båten hem! Först igenom alla köer igen, körde vi ombord. Fick hyten bredvid våran förra, skakade lika mycket om inte mer. Hemma igen efter 14 dagar och 3.150 km. Och sugna på nästa långtur!

MC-vänliga Skottland

● Skottland är ett mc-vänligt land. Vägarna är av hög klass, där finns allt från sexfiliga motorvägar (Highways) till små enfiliga slingrande vägar med mötesplatser (single track roads). Gemensamt för dessa är att alla är asfalterade. I den nordligaste delen av Skottland är "single track roads" vanligast förekommande. Sätten att resa är många. Man kan sova på hotell, bed & breakfast eller camps. Dessa inrättningar ligger som ett spindelnät. Ett bra och billigt sätt är att resa med Tor Line. Vi valde deras "kör som du vill i Skottland". Det innebar många fördelar: resa tur och retur i fyrbäddshytt, hotellrum med frukost. Detta gick på fjortonhundra, därtill får man räkna med ca 1.000:- per/pers. och vecka, för mat och bensin. Maten är av väldigt hög klass på hotellen, det är oftast fyra – fem rätter till middagen. Bensinen är lika billig som här. Bensinen är indelad i tvåstjärnig – 93 oktan, trestjärnig – 97 oktan och fyrstjärnig – 99 oktan. Om du säger engelsman om en skotte så kan du lika gärna åka till sjukhuset direkt.